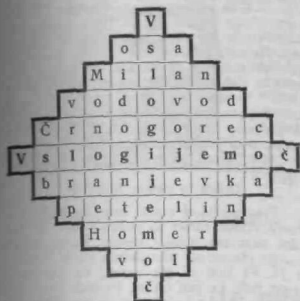

Rešitev demanta v osmi številki.

V slogi je moč.

Prav sta ga rešili: Božena in Tilka Jelenec, učenki na Dvoru pri Žužemberku.

Kotiček gospoda Doropoljskega.

Odgovor:

Ljuba Halka!

Ker se vsak dan tako lepo igraš s svojim bratcem, je to dokaz, da sta si dobra in da v ljubezni in slogi živita med seboj. Tako je prav! Pa koliko punčk imaš! In sama slovenska imena si jim dala. Tudi to je prav. No, mislim, da Ti ne bo težko dobiti ime še za ono punčko, ki ti jo kupi mama. Pa mi sporoči, kako ime ji izbereš!

Dragi gospod Doropoljski!

Čeravno sem še jako majhna, vendar hočem tudi jaz napisati par vrstic. Bila sem šele v prvem razredu. Vsak dan se igram s svojim bratcem Dušanom „gospoda in gospo“. Imam mnogo punčk: Vešeno, Mišeno, Dušano in Borislavo. Mamica mi je obljubila za god še eno — a tej ne vem imena. Zato Vas prosim, da mi odgovorite v prihodnjem „Zvončku“.

Mnogo pozdravov!

Halka Pirčeva,
učenka I. razreda,

Dragi gospod Doropoljski!

V „Zvončku“ sem brala, da Vam smem pisati. Hodim v tretji razred, učimo se pisati, računati, brati, risati in ročna dela. Na tepežni dan je bilo jako mrazlo. Od Miklavža sem dobila dva vinarja, sladkorja in dve figi. Na tepežnico tudi vse to. Vesela sem, ker hodim v šolo, kjer se naučimo tudi petja in priredopisja. Imam štiri sestre, enega brata, očeta in mater in tovariše. Doma sem v Skorbli, kjer imamo tri hiši in botro pri sveti Marjeti na Dravskem polju. Piše se Marija Kunst. Uči

nas gospod Franc Klajnšek in imamo pridno mater in očeta.

S spoštovanjem!

Alojzija Gorčenkova,
v Skorbi pri Ptuju.

Odgovor:

Ljuba Lojzika!

To je druga Lojzika Gorčenkova. Ali se vedve poznata? — Pisava v obeh pismih je drugačna, torej ni to ena in ista Lojzika. Za drugo vem, kje je doma, pa za prvo ne. V prihodnjem pismu mi bo že naznanila svoj dom, potem bo pa v našem kotičku lahko pisala Lojzika Gorčenkova št. 1. in Lojzika Gorčenkova št. 2.

*

Cenjeni gospod Doropoljski!

Radi bi vedeli, kaj sem dobila od sv. Miklavža, kaj mi je prinesel Božič, kako sem tepežkala in kako sem voščila novo leto? Pa tudi jaz sem radovedna, zato prosim, sporočite mi, kaj je Vam prinesel sv. Miklavž in Božič, kako ste tepežkali in voščili novo leto.

Spoštljivo Vas pozdravlja radovedna

Slavica Klobučarjeva.

Odgovor:

Mala nagajivka!

Poredna in radovedna kakor prava Kranjca! Ali ne veš, da kdor prej pride, prej melje? Pa čakaj; tudi jaz Te hočem malo podražiti. Kakor si Ti na moja vprašanja odgovorila zopet z vprašanji, tako Ti odgovarjam jaz z novim vprašanjem. Iz Tvojega nagajivega pisma sklepam, da si bistre glavice. Povej mi torej, kdo je Kristusa križal? Zdaj se pa le dobro odreži! Do takrat pa bodi srčno pozdravljena!

*

Ljubi gospod Doropoljski!

Pisati Vam hočem nekaj lepega v „Zvonček“. Hodim v hajdinsko šolo. Učimo se, kako so se ljudje v najstarejših časih oblačili v kože ubitih živali. Kadar je bilo toplo vreme, so hodili skoro čisto nagi. Tudi se učimo o Rimljanih in o Nemcih. Pa peti, računati in ženska ročna dela tudi. Godi se mi dobro. Igramo se jako lepo. Učijo nas učitelji in učiteljice. Najbolj me veseli, kadar je kaka igra. Tudi veronauka se učimo. O Božiču je bil lep dan. O polnoči je bilo veselo, so lepo peli, bila je jako vesela noč. Na tepežni dan ni bilo veselo. Jako je padal sneg in bila je

strašna burja. O novem letu je pa bil vesel dan. Voščila sem novo leto staršem, bratom in sestram. In prijateljci svoji tudi. Najrajša poslušam, če mi učitelji ali učiteljica kaj povedo. Moja prijateljica je Neža Lešnikova. Dragi starši nas učijo lepo. Gospod katehet tudi. Najrajša imam starše, učitelje in učiteljice, prijatelje in prijateljice, brate in sestre, botre in dobrotnike. Žalosti me jako, če sem bolna. Najrajša poslušam, če mi starši in botri kaj povedo. Rada imam svoje prijateljice, pa gospoda Doropoljskega tudi. Kadar bom velika, bom šivilja.

Josipina Lipavškova.

Odgovor:

Dobra in vesela Josipina!

Prav je, da si vesela sama in da Te vse veseli. Dobri otroci so vedno veseli. In veš, kdaj sem jaz najbolj vesel? Kadar dobim mnogo pisemc od tako dobrih otrok, kakršen si Ti. Pa tudi to me veseli, da me imajo otroci radi. Le piši mi še. Pa tudi Tvoja prijateljica, Nežica Lešnikova, se naj oglasi. —

*

Dragi gospod Doropoljski!

Nekaj lepega Vam hočem pisati v „Zvonček“. Hodim v šolo hajdinsko. Učimo se nemško, čitamo, pišemo, računamo, se jako lepo igramo in lepo pojemo. Veseli me, da se učimo zemljepisja in da nas uči gospodična lepo peti. O Božiču je bil lep dan. O polnoči so lepo peli. Na tepežni dan ni bilo veselo, je bil vihar. O novem letu je bil lep dan. Voščila sem staršem, bratom, sestram in botri. Veseli me najbolj, če je kaka igra, žalosti me pa, če nisem zdrava. Najrajša občujem s starši. Kadar bom velika, bom kuharica in bom skrbela za svoje starše.

Z Bogom, gospod Doropoljski.

Matilda Marušková.

Odgovor:

Draga Matilda!

Kako si dobra! Za starše hočeš skrbeti, kadar boš velika. To je pač prav lepo! Gotovo jih imaš jako rada. Kako radi pa morajo šele oni imeti Tebe. Gotovo ne bi storili kaj takega, kar je napravil neki oče s svojim sinom na Ogrskem. Še ni dolgo temu, ko sem bral v časopisih, da se je peljal oče s svojim malim sinom iz mesta domov. Kar so ju napadli volkovi. Oče jim pa vrže sina in medtem, ko so ga volkovi trgali in žrli, se je on rešil. — Strašno! — Gotovo se je očetu v strahu zmešala pamet. —

